

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Karly Cháberové a soudkyň JUDr. Dany Černé a JUDr. Evy Pechové v právní věci žalobců: a) Město Kašperské Hory, Náměstí 1, Kašperské Hory, b) Město Rejnštejn, Rejnštejn čp. 1, c) Město Hartmanice, Hartmanice čp. 75, Sušice, d) Obec Stachy, Stachy čp. 200, e) Obec Srní, Srní čp. 113, f) Město Volary, Náměstí 25, Volary, g) Obec Nová Pec, Nová Pec čp. 43, h) Obec Stožec, Stožec čp. 54, ch) Obec Borová Lada, Borová Lada čp. 38, i) Obec Želnavá, Želnavá čp. 2, j) Město Železná Ruda, Klostermannovo náměstí 295, Železná Ruda, k) Obec Horní Vltavice, Horní Vltavice čp. 80, l) Obec Horská Kvilda, Horská Kvilda čp. 40, m) Obec Nové Hutě, Nové Hutě čp. 106 a n) Městské lesy Volary s.r.o., Nová Kolonie 608, Volary, všichni zastoupeni JUDr. Ing. Martinem Florou, Dr., advokátem se sídlem Lidická 57, Brno, proti žalovanému: Ministerstvo životního prostředí, Vršovická 65, Praha 10, za účasti zúčastněných osob: 1) Občanské sdružení Šumava 21, Lhota 78, Dolní Břežany, 2) Přátelé Šumavy, občanské sdružení, Strašín 67, Sušice 1 a 3) Hnutí Duha – Přátelé Země Česká republika, Bratislavská 31, Brno, adresa pro doručování Lublaňská 18, Praha 2, o žalobě proti rozhodnutí ministra životního prostředí ze dne 8.4.2008 č.j.: 1799/M/08, 26038/ENV/08, sp.zn. R/2062

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobci podali u Městského soudu v Praze žalobu proti rozhodnutí ministra životního prostředí ze dne 8.4.2008 č.j. 1799/N/08, 26038/ENV/08, sp.zn. R/2062, kterým byly zamítnuty jejich rozklady proti rozhodnutí Ministerstva životního prostředí ze dne 5.3.2007 č.j. 18517/ENV/06-972/620/06 a kterým bylo toto rozhodnutí potvrzeno. Tímto rozhodnutím ze dne 5.3.2007 byly změněny části výroku rozhodnutí Správy NP a CHKO Šumava č.j. 51-Vi/1078/98 ze dne 13.7.1998 ve věci zásahů proti škůdcům a zásahů v případech vzniku

mimořádných okolností a nepředvídatelných škod v lesních porostech, zařazených do II. zóny ochrany přírody NP Šumava a bylo zrušeno rozhodnutí Správy ze dne 10.4.2001 č.j. 51-Vi/672/01 o změně rozhodnutí č.j. 51-Vi/1078/98.

Žalobci v žalobě namítli, že napadené rozhodnutí ve spojení s prvostupňovým rozhodnutím vede v praktických důsledcích k podstatnému omezení nebo dokonce k zastavení realizace nahodilých těžeb v porostech nacházejících se ve II. zóně Národního parku Šumava (dále také jako NP Šumava), neboť paušálně vylučují aplikaci § 33 odst. 1 zákona č. 289/1995 Sb., o lesích a o změně a doplnění některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o lesích). Dále pro lesy zařazené do režimu A a B je provádění zásahu proti škůdcům vázáno na splnění natolik komplikovaných procesních podmínek, že jejich splnění a tedy i provedení zásahů proti škůdcům, není možno očekávat v reálném čase. Žalovaný se napadeným rozhodnutím snaží prosadit koncepci rozšíření rozlohy bezzásahových území. Ustanovení § 1 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o ochraně přírody a krajiny) o účasti dotčených obcí a vlastníků pozemků interpretoval pouze tak, že obcím a dotčeným vlastníkům umožnil se v řízení vyjádřit, z obsahu jejich vyjádření, námitek a připomínek však nepřevzal a nerespektoval žádnou. Všechny byly označeny za nedůvodné, nepřípadné či neopodstatněné.

Dále žalobci namítli, že rozhodnutí bylo vydáno bez projednání a posouzení v Radě Národního parku Šumava, což je uloženo v § 20 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny. Předmětné rozhodnutí lze označit za skrytou změnu stávající zonace území Národního parku Šumava, neboť v lesních porostech zařazených do II. zóny národního parku zakládají režim hospodaření typický pro I. zóny. Vydání rozhodnutí tak měla předcházet dohoda o jeho obsahu podle § 20 odst. 3 zákona o ochraně přírody a krajiny. Žalobci vyslovili nesouhlas s názorem, že v daném případě je třeba vycházet z ustanovení § 20 odst. 4 zákona o ochraně přírody a krajiny. Ministerstvo životního prostředí nemůže sehrávat roli nezávislého arbitra. Z textu zákona nelze dovozovat, že by zákonodárce takovou roli ministerstvu připisoval. Ministerstvo je pouze orgánem ochrany přírody, který má věc, o níž je mezi obcemi a správou národního parku na půdě Rady veden spor, autoritativně rozhodnout poté, co byl učiněn neúspěšný pokus o uzavření dohody, aniž by od něj zákon nutně vyžadoval nezávislost. Není však možné, aby bylo autoritativní rozhodnutí vydáno jako první úkon orgánu ochrany přírody zcela bez projednání, resp. bez pokusu o uzavření dohody. V této souvislosti žalobci poukázali na to, že předmětnými rozhodnutími byla změněna rozhodnutí vydaná Správou Národního parku Šumava (dále jen Správa), nikoliv Ministerstvem životního prostředí. Pokud by nedošlo k vyhrazení pravomoci podle § 84 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny (zda k takovému vyhrazení skutečně došlo, z odůvodnění rozhodnutí nevyplývá), zůstalo by vydání rozhodnutí ve věci změny rozhodnutí ze dne 13.7.1998 a 10.4.2001 v pravomoci Správy.

V další části žaloby žalobci namítli, že v řízení nebylo prokázáno, že existují důvody pro změnu rozhodnutí Správy ze dne 13.7.1998 a pro zrušení rozhodnutí Správy ze dne 10.4.2001 ve smyslu § 84 odst. 1 písm. b) zákona o ochraně přírody a krajiny. Skutečnost, že zájmy přírody a krajiny chráněné zákonem vyžadují změnu rozhodnutí, je prokazována obecnými odkazy na výskyt blíže neurčených zvláště chráněných druhů živočichů a rostlin. Pokud jsou uváděny konkrétní případy lokalit, na nichž se dosavadní obsah rozhodnutí ze dne 13.7.1998 ukázal jako nesouladný se zájmy přírody a krajiny, těchto několik případů může odůvodňovat změnu rozhodnutí pouze v případě těchto lokalit, nikoliv v územním rozsahu pokrývajícím území celého Národního parku Šumava. Zákonné předpoklady pro vydání rozhodnutí tedy naplněny nebyly. V této souvislosti žalobci uvedli, že ustanovení § 84 odst. 1

písm. b) zákona o ochraně přírody, které bylo použito při vydání napadeného rozhodnutí, je formulováno natolik obecným způsobem, že jím lze odůvodnit změnu rozhodnutí prakticky ve všech situacích, a to kdykoliv orgán ochrany přírody uzná za vhodné. Komfort, který je předmětným ustanovením poskytován orgánům ochrany přírody pro situace, kdy dojdou k závěru, že jimi vydané pravomocné rozhodnutí již neodpovídá jejich potřebám, významně přesahuje rozsah, v němž je pravomocné rozhodnutí možno přezkoumávat, resp. měnit podle správního řádu. Z tohoto důvodu žalobci navrhli, aby soud řízení přerušil a předložil Ústavnímu soudu návrh na zrušení ustanovení § 84 odst. 1 písm. b) zákona o ochraně přírody.

Žalobci poukázali na to, že prvostupňové rozhodnutí ze dne 5.3.2007 v prvním výroku používá pojem „určené k plnění funkcí lesa ve vlastnictví soukromých osob“, přičemž obsah citovaného pojmu je nejasný, neboť není zřejmé, zda za pozemek určený k plnění funkcí lesa ve vlastnictví soukromé osoby bude považován pouze pozemek ve vlastnictví fyzické osoby nebo právnické osoby soukromého práva nebo zda za soukromou osobu budou považovány i obce. Není zřejmé, jaká kritéria budou použita pro rozhraničení osob soukromých a jiných. Pro tuto nejasnost je rozhodnutí ze dne 5.3.2007 v prvním výroku nepřezkoumatelné. Přesto žalovaný napadeným rozhodnutím odvolání zamítl, čímž zatížil vlastní rozhodnutí rovněž nezákonností.

Žalobci dále k prvostupňovému rozhodnutí ze dne 5.3.2007 namítli, že první a druhý výrok rozhodnutí určují konkrétní práva a povinnosti jeho adresátů pouze nejasně a v neúplném rozsahu. Reálný obsah práv a povinností má být dotvořen prostřednictvím závazných odborných stanovisek Správy. Ani zákon o ochraně přírody ani žádný z jiných zákonů tvořících součást právního řádu České republiky ovšem orgánům ochrany přírody neumožňuje, aby výrok svých rozhodnutí formulovaly takto blanketním způsobem, tedy **způsobem odkazujícím na další akt orgánu ochrany přírody (závazné odborné stanovisko), který má být vydán ve formě, kterou zákon nezná.** Nezákonnost uvedených výroků vyplývá rovněž ze skutečnosti, že obsah rozhodnutí Správy ze dne 13.7.1998 má být měněn závazným odborným stanoviskem vydaným Správou NP a CHKO Šumava, ačkoliv Správa za platné právní úpravy vůbec není orgánem ochrany přírody oprávněným vydávat souhlasy podle § 22 odst. 1 zákona o ochraně přírody. Obsah předpokládaných odborných závazných stanovisek tak překračuje rámec zmocnění vyplývajícího z § 22 odst. 1 zákona o ochraně přírody. Orgán ochrany přírody je oprávněn modifikovat pouze rozsah, v němž budou použita ustanovení právních předpisů upravujících problematiku zásahů proti škůdcům a případů mimořádných okolností a nepředvídaných škod. Z § 22 odst. 1 zákona o ochraně přírody však nelze dovodit, že by orgán ochrany přírody byl oprávněn upravit způsob uplatňování příslušných ustanovení nebo dokonce stanovit způsob asanace dřeva. Určení způsobu uplatňování ustanovení § 32 odst. 1, 2, 3, 6, 9, 10 zákona o lesích je bez zákonného podkladu svěřeno Správě, ačkoliv rozhodování podle § 22 odst. 2 zákona přísluší podle § 79 odst. 3 písm. o) Ministerstvu životního prostředí.

Žalobci namítli nezákonnost prvostupňového rozhodnutí v tom, že rozkladu proti tomuto rozhodnutí byl odejmut odkladný účinek. Vyloučení odkladného účinku bylo odůvodněno pouze nekonkrétním odkazem na existenci veřejného zájmu na ochraně přírody i obecně zájmu na ochraně majetku, dále pak bylo poukazováno na nutnost přijetí opatření v souvislosti s řešením situace po působení orkánu Kyrill. Ani jeden z okruhů důvodů pro vyloučení odkladného účinku nenaplňoval požadavky stanovené v § 85 odst. 2 písm. a) správního řádu. Existence veřejného zájmu na vydání samotného rozhodnutí je nedostačující, neboť toto ustanovení připouští, aby odkladný účinek rozkladu byl vyloučen v případě, kdy to naléhavě vyžaduje veřejný zájem. Nestačí tedy veřejný zájem na ochraně zájmů přírody, ale je

třeba existence naléhavého veřejného zájmu na vyloučení odkladného účinku opravného prostředku, tedy veřejného zájmu na tom, aby obsah rozhodnutí vydaného správním orgánem byl bezodkladně realizován. Tento typ veřejného zájmu nebyl ani tvrzen, ani prokazován. K této problematice žalobci uvedli, že je evidentní, že výroky I. až V. prvostupňového rozhodnutí představují zpřísnění dosud platných podmínek pro provádění zásahů proti škůdcům v lesích Národního parku Šumava a omezení dosud existujícího rozsahu, v němž bylo možné použít ustanovení zákona o lesích o vzniku mimořádných okolností a nepředvídaných škod a dále, že představují významné prodloužení doby mezi výskytem škůdců, resp. vznikem mimořádných okolností a provedením potřebných zásahů či ochranných opatření, neboť bude vždy minimálně zapotřebí vyčkat vydání závazného odborného stanoviska Správy. Řízení o vydání rozhodnutí ze dne 5.3.2007 bylo zahájeno před 19.1.2007, kdy působil orkán Kyrill. Všechny podklady řízení byly shromážděny před jeho působením a návrh výroku napadeného rozhodnutí byl formulován bez jakékoli vazby na působení tohoto orkánu.

Pokud se jedná o povinnost chránit evropsky významná stanoviště tvořící součást soustavy Natura 2000, k této otázce žalobci namítli, že praktické vyloučení zásahů na pozemcích určených k plnění funkcí lesa zařazených do II. zóny Národního parku Šumava je v přímém protikladu s obsahem rozhodnutí Ministerstva životního prostředí ze dne 25.5.2005 o povolování zásahů proti hmyzím škůdcům a v případě vzniku mimořádných okolností a nepředvídaných škod v lesních porostech ve vybraných prvních zónách Národního parku Šumava, kde je naopak provádění asanace dříví napadeného lýkožroutem smrkovým označeno za cestu, jak předejít nežádoucím změnám biotopů a nežádoucímu narušení podmínek pro existenci evropsky významných stanovišť a evropsky významných druhů. Argumentace poukazující na skutečnost, že jedině vydání obou označených rozhodnutí umožní na území II.zón Národního parku Šumava plnění povinnosti chránit součásti soustavy Natura 2000, je vytvořena účelově.

Dále žalobci namítli, že napadeným rozhodnutím je omezena jejich možnost chránit lesy před působením škodlivých činitelů, zejména lýkožrouta smrkového, a jejich schopnost plnit povinnosti vyplývající ze zákona o obcích (ochrana majetku). Změna režimu ochrany lesa povede k dalšímu zesílení výskytu lýkožrouta smrkového a k dalšímu nárůstu nynějšího kalamitního stavu a tím následně ke vzniku významných majetkových škod. Tyto skutečnosti nebyly v rozhodnutích obou stupňů zohledněny. Důsledkem vydání rozhodnutí bude pak i omezení plnění některých funkcí lesa na pozemcích určených k plnění funkcí lesa ve vlastnictví žalobců. Stav, kdy na pozemcích ve vlastnictví žalobců nebudou shora označené funkce lesa plněny v obvyklém rozsahu, je v § 15 odst. 1 zákona o lesích označen za omezení využívání pozemků pro plnění funkcí lesa, které je s ohledem na § 13 odst. 1 zákona o lesích přípustné pouze na základě pravomocného rozhodnutí orgánu státní správy lesů vydaného v řízení podle § 16 zákona. Takové rozhodnutí ovšem nebylo vydáno.

Z uvedených důvodů pak žalobci navrhli, aby soud zrušil jak rozhodnutí ministra životního prostředí ze dne 8.4.2008, tak rozhodnutí Ministerstva životního prostředí ze dne 5.3.2007 a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení a žalobcům přiznal náklady řízení.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že předmětným rozhodnutím bylo rozhodnuto o rozsahu aplikace jednotlivých ustanovení § 32 a § 33 odst. 1 zákona o lesích takovým způsobem, aby byly při postupu dle tohoto zákona zajištěny rovněž zájmy chráněné zákonem, o ochraně přírody a krajiny, přičemž v souvislosti s § 22 tohoto zákona lze chápat smysl právní úpravy, jak při plnění povinností podle zákona o lesích zajistit zároveň plnění cílů

ochrany přírody a krajiny v národním parku, jehož cílem je zachování či případné zlepšení příznivého stavu ekosystémů a druhů na něj navázaných, které jsou předmětem ochrany této kategorie zákonem chráněných území. Ustanovení § 22 a § 31 zákona o ochraně přírody a krajiny vylučuje na území národních parků a národních přírodních rezervací přímé uplatnění ustanovení zákona o lesích ve věci zásahů proti škůdcům a v případech mimořádných okolností a nepředvídaných škod. Toto vyloučení neznamená, že by vlastník lesa nemohl bez souhlasu orgánu ochrany přírody tato opatření provádět, ale pouze tu skutečnost, že není ze zákona povinen tak činit. Podmínka ministerstva, která stanoví provázanost postupů jednak příslušných vedoucích územních pracovišť Správy parku a jejich odborných složek, se týká pouze těchto subjektů. Z rozhodnutí nelze dovozovat, že by žalobci byli povinni požadovat po příslušném vedoucím územního pracoviště Správy parku, aby žádal o stanovisko odborný útvar Správy. Námitka týkající se komplikovanosti procesních podmínek je dle názoru žalovaného neopodstatněná, neboť v daném případě je ukládána povinnost pracovníkům Správy NP a CHKO Šumava, v jakém termínu mají formou protokolu vydat stanovisko k volbě postupu v ochraně lesa. V rozhodnutí je stanoveno, že tak mají učinit ve lhůtě 5 dnů, která neznemožní řádný postup dle lesního zákona. Odborné stanovisko Správy neurčuje, zda má být těžba provedena, ale na základě odborných podkladů a po vyhodnocení konkrétní situace v lokalitě stanoví, jakým způsobem má být provedena. Správa parku nebude postupovat v rozporu se zákazem daným v § 16 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny. Rozhodnutí neřeší rozsah území ponechaných samovolnému vývoji a neřeší rovněž způsob péče o národní parky, ale stanoví rozsah aplikací povinností dle lesního zákona, aby byly maximálně zohledněny požadavky ochrany národních parků, zejména však limit daný ustanovením § 15 zákona o ochraně přírody a krajiny. Diferencovaný režim, tak jak je stanoven pro vymezené porostní skupiny, vychází z přírodní hodnoty a ze stavu těchto porostů, přičemž zohledňuje jejich zachovalost, reprezentativnost a cíle ochrany přírody. **Rozhodnutí nestanoví zákazy, pouze omezuje rozsah aplikace povinností podle lesního zákona. K námitce, že nebylo přihlédnuto k vyjádřením žalobců ve správním řízení, žalovaný uvedl, že účast obcí ve smyslu § 1 zákona o ochraně přírody a krajiny nelze interpretovat pouze tak, že se postupuje výhradně ve shodě s názory obcí. Skutečnost, že bylo s obcemi jako s vlastníky pozemků jednáno jako s účastníky řízení, znamená naplnění účelu zákona o ochraně přírody a krajiny.**

Pokud se jedná o projednání změny původních rozhodnutí v Radě Národního parku Šumava (dále jen Rada), k tomu žalovaný uvedl, že Rada je dle zákona o ochraně přírody a krajiny poradním orgánem Správy národního parku a nemá postavení správního úřadu a nevykonává státní správu. Rada pouze projednává dokumenty a řízení parku, přičemž její kompetence jsou v § 20 zákona o ochraně přírody a krajiny vymezeny zcela konkrétně. Orgánem ochrany přírody národního parku, pro který platí povinnost předkládat k posouzení Radě veškeré význačné dokumenty, je třeba rozumět Správu národního parku, protože je to speciální správní orgán pro výkon státní správy v ochraně přírody a krajiny na území národního parku. Tato kompetence jí náleží i na základě ustanovení § 78 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny. Ministerstvo nemá zákonnou povinnost projednávat jím vedená jednotlivá správní řízení v Radě. K úvaze o účelovosti vedení řízení o změně rozhodnutí ministerstvem žalovaný uvedl, že je neopodstatněná. V ustanovení § 84 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny jsou uvedeny důvody, pro které lze rozhodnutí z vlastního podnětu i na návrh zrušit nebo změnit. Příslušným ke zrušení nebo změně rozhodnutí je orgán, který rozhodnutí vydal. Nicméně odstavec 2 tohoto ustanovení uvádí, že ministerstvo si může změnu či zrušení rozhodnutí vyhradit, pokud jde o změnu či zrušení rozhodnutí orgánu ochrany přírody nižšího stupně, je-li důvodem pro jeho změnu či zrušení důvod uvedený v § 84 odst. 1 písm. b) nebo e) zákona o ochraně přírody a krajiny. Ministerstvo ve svém

ale způsob realizace tohoto postupu v rozsahu daném výrokem rozhodnutí tak, aby byly zohledněny zájmy chráněné zákonem o ochraně přírody a krajiny. Správa dle § 78 odst. 7 zákona o ochraně přírody a krajiny plní funkci odborné organizace v oblasti ochrany přírody, přičemž vyhodnocuje aktuální stav předmětu ochrany v národních parcích, evropských významných lokalitách a ptačích oblastech. Odborné stanovisko Správy neřeší otázku, zda platí povinnost dle zákona o lesích, nýbrž se zabývá otázkou jejího naplnění způsobem, aby nebyly poškozeny zájmy ochrany přírody a krajiny. Nejde o akt správního orgánu, ale o odborný názor odborné organizace.

K námitce vztahující se k odejmutí odkladného účinku případně podanému rozkladu žalovaný uvedl, že naléhavost byla dána potřebou urychleného stanovení postupu zpracování 900.000 m² polomového dříví a přitom zohlednění zájmů ochrany přírody. K poukazu žalobců na rozhodnutí ze dne 25.5.2005 č.j. 620/1654/04 žalovaný uvedl, že platnost tohoto rozhodnutí byla ukončena ke dni 31.12.2007 proto, aby mohl být reflektován výklad Evropské komise ve vztahu k předmětům a cílům ochrany evropsky významných lokalit. Předmětné rozhodnutí respektuje požadavky dané existencí evropsky významné lokality a ptačí oblasti v Národním parku Šumava, jak byly vyloženy Evropskou komisí. K tvrzenému omezení možnosti ochrany lesa jejich vlastníkem žalovaný uvedl, že toto omezení možnosti konání v ochraně lesa je dáno zákonem o ochraně přírody a krajiny, jelikož veškerá činnost v národních parcích musí respektovat základní ochranné podmínky, požadavky předmětu ochrany evropsky významných lokalit, ptačích oblastí a podmínky ochrany druhů. Lesy na území Národního parku Šumava jsou zařazeny do kategorie lesů zvláštního určení, tudíž je u nich upřednostněna funkce ochrany biodiverzity, funkce produkční není prioritní. I lesní zákon respektuje v ustanovení § 36 odlišné poslání lesů v chráněných územích a umožňuje pro naplnění jejich funkcí přijmout opatření odchylná od tohoto zákona, aniž by se jednalo o omezení funkcí lesů dle § 15 zákona o lesích. Funkce lesů byly na celé ploše zachovány, jen v jiném pořadí nebo důležitosti než v pojetí hospodářských lesů. Zákon o ochraně přírody a krajiny a předpisy vydané k jeho provedení jsou zvláštními předpisy ve vztahu k předpisům o lesích a požadavky chráněné zákonem o ochraně přírody a krajiny jsou tedy v případě kolize na základě principu speciality upřednostněny před požadavky chráněnými zákonem o lesích. Ze všech uvedených důvodů žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl.

Ve věci podala vyjádření i zúčastněná osoba (Hnutí Duha – Přátelé Země, Česká republika), která uvedla, že napadené rozhodnutí nestanovuje konkrétní omezení či zastavení realizace nahodilých těžeb. Umožňuje Správě NP a CHKO Šumava omezit nebo zastavit nahodilé těžby v lokalitách nebo v podmínkách, kdy by jejich realizace znamenala ve svém důsledku zhoršení přírodních poměrů, podstatné změny v biologické rozmanitosti, struktuře a funkci ekosystémů či nevratné poškození půdního povrchu. Ustanovení § 22 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny se vztahuje na všechny lesy v národním parku, tedy v prvních i druhých zónách a nepředjímá apriorní realizaci nahodilých těžeb ve druhých zónách. K postupu posuzování napadených stromů zúčastněná osoba vyjádřila názor, že pětidenní lhůta nepředstavuje významnou provozní překážku asanace. Poukázala na to, že obdobný systém rozhodování funguje i v jiných chráněných územích, např. v Chráněné krajinné oblasti Jeseníky. Řízení, které předcházelo vydání předmětného rozhodnutí, bylo dle názoru zúčastněné osoby nadstandardně dlouhé, žalovaný se námitkami obcí zabýval. V daném případě nebylo třeba, aby věc byla projednána v Radě. Vydání rozhodnutí rovněž nemusela předcházet dohoda podle § 20 odst. 3 zákona, neboť toto ustanovení se týká pouze změny zonace nebo plánu péče, tedy důležitých dokumentů, jejichž schvalování neprobíhá v režimu správního řízení. V daném případě ke změně zonace nedochází ani fakticky ani formálně. Zúčastněná osoba poukázala na to, že navíc v Radě byl projednán materiál s názvem „Národní

park Šumava – vize, poslání, strategické cíle, strategické kroky“, který obsahoval záměr rozšíření bezzásahovosti. Obce tento materiál na jednání Rady dne 13.12.2005 odmítly. Přímou o správním řízení, jehož výsledek žalobci napadají, jednala Rada Národního parku Šumava z popudu její vědecké sekce dne 1.6.2006.

Důvody změny, resp. zrušení předcházejících rozhodnutí byly jednoznačně ve správním řízení prokázány. Oprávněnost důvodů pro změnu rozhodnutí v lokalitách přímo uvedených jako příklady žalobci nezpochybnili. Výčet příkladem, který byl v řízení použit, lze považovat za zcela postačující. Zachování režimů stanovených v předcházejících rozhodnutích by vedlo k vytváření dalších velkých holin a použití nezbytné mechanizace k asanaci k opakovanému a vážnému zhoršení přírodních podmínek a k podstatným změnám v biologické rozmanitosti, struktuře a funkci ekosystémů a k nevratnému poškození půdního povrchu. Zásadní skutečností, která si bezodkladné vydání napadeného rozhodnutí vynutila, byl orkán Kyrill. Napadené rozhodnutí člení oblast Národního parku Šumava podle stanovištních podmínek, míry dochovalého přírodního prostředí a vlastnictví pozemků do 3 oblastí, ve kterých dle § 22 zákona o ochraně přírody a krajiny stanovuje různý rozsah aplikace § 32 zákona o lesích. Žalobci v rámci správního řízení nenavrhovali pro konkrétní lokality jiné řešení. V další části vyjádření pak zúčastněná osoba uvedla, že byly dány podmínky pro vyloučení odkladného účinku k podanému rozkladu, že přijetí opatření vyplývajících z rozhodnutí bylo třeba i vzhledem k tomu, že Národní park Šumava je součástí evropské sítě chráněných území Natura 2000. Rozhodnutím není ovlivněna povinnost či možnost obcí pečovat o svůj majetek a chránit jej před zničením a poškozením.

Ve správním spise, který byl soudu předložen, jsou založeny podklady, které jsou zmiňovány v rozhodnutích správních orgánů obou stupňů. Řízení bylo zahájen z vlastního podnětu Ministerstva životního prostředí, které zahájení řízení oznámilo přípisem ze dne 8.3.2006. V oznámení jsou jako podklady obsažené ve správním spise označeny mapové podklady dotčených území a výpis jednotlivých dotčených porostních skupin ve II. zónách ochrany přírody. Po proběhlém řízení, kdy účastníci řízení se vyjadřovali k zamýšlenému obsahu rozhodnutí, vydalo Ministerstvo životního prostředí dne 5.3.2007 rozhodnutí č.j. 1851-ENV/06-972/620/06, kterým výroky I. až III. rozhodnutí podle § 84 odst. 1 písm. b) zákona o ochraně přírody a krajiny změnilo částečně výrok rozhodnutí Správy NP a CHKO Šumava ze dne 13.7.1998 č.j. 51-Vi/1078/98 tak, že se pro označené porosty uděluje podle § 22 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny souhlas k použití § 32 zákona o lesích k zásahům proti hmyzům škůdcům (kůrovcům a klikorohu borovému) a k zásahům v případech vzniku mimořádných okolností a nepředvídaných škod (například větrné a sněhové kalamity, přemnožení hmyzích škůdců) za stanovených podmínek. Dále ve výroku IV. bylo rozhodnutí ze dne 13.7.1998 změněno tak, že se podle § 22 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny neuděluje souhlas k použití § 33 odst. 1 zákona o lesích, kterým se stanoví povinnost přednostně provádět těžbu nahodilou v lesních porostech zařazených do II. zóny ochrany přírody NP Šumava. Ve výroku V. rozhodnutí bylo zrušeno rozhodnutí Správy ze dne 10.4.2001 č.j. 51-Vi/672/01 o změně rozhodnutí č.j. 51-Vi/1078/98 ze dne 13.7.1998 a ve výroku VI. rozhodnutí byl podle § 85 odst. 2 písm. a) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen správní řád) vyloučen odkladný účinek rozkladu.

Proti tomuto rozhodnutí žalobci podali rozklady, o kterých bylo rozhodnuto napadeným rozhodnutím tak, že ministr životního prostředí tyto rozklady zamítl. V odůvodnění napadeného rozhodnutí odvolací orgán zrekapituloval průběh řízení a vypořádal se s námitkami obsaženými v rozkladech. Tyto námitky jsou obdobné jako v podané žalobě.

Městský soud v Praze na základě žaloby v rozsahu žalobních bodů, kterým je vázán (§ 75 odst. 2 s.ř.s.), přezkoumal napadené rozhodnutí včetně řízení, které jeho vydání předcházelo, a dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně. Při přezkoumání rozhodnutí soud vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.). V daném případě soud rozhodl o věci bez jednání, neboť účastníci řízení s takovým postupem nevyjádřili ve stanovené lhůtě svůj nesouhlas (§ 51 odst. 1 s.ř.s.).

Soud se nejprve zabýval návrhem žalobců, aby předložil Ústavnímu soudu návrh na zrušení ustanovení § 84 odst. 1 písm. b) zákona o ochraně přírody a krajiny z důvodu rozporu s principem právní jistoty, neboť změna dřívějšího správního rozhodnutí podle tohoto ustanovení je možná bez omezení stanovených pro použití mimořádných opravných prostředků ve správním řádu.

V ustanovení § 84 odst. 1 písm. b) zákona o ochraně přírody a krajiny je stanoveno, že orgán ochrany přírody může z vlastního podnětu nebo na návrh po provedeném řízení jím vydané rozhodnutí změnit, popřípadě zrušit, vyžadují-li to zájmy přírody a krajiny chráněné tímto zákonem, zejména vznikla-li nebo hrozí-li vážná ekologická újma.

K tomuto ustanovení je v důvodové zprávě k zákonu o ochraně přírody a krajiny uvedeno, že „ustanovení o změnách, případně zrušení povolení vydaných podle tohoto zákona ve stanovených případech, vychází z vážných potřeb ochrany přírody. Ani při moderní právní úpravě, kterou bezesporu nový zákon o ochraně přírody a krajiny je, nelze trvat na požadavku absolutní neměnitelnosti těch pravomocných rozhodnutí orgánů ochrany přírody, která obsahují povolení k určité činnosti. Zákon o správním řízení je přitom nedostatečný, neboť připouští změny pravomocných rozhodnutí v omezené časové lhůtě (3 a 5 let) a z omezených důvodů, není však vyhovující právě pro oblast ochrany přírody a krajiny. Povolením se rozumí takové rozhodovací akty a závazná stanoviska podle zákona o ochraně přírody a krajiny, z nichž vyplývá pro subjekt určité konkrétní oprávnění k činnosti, zásahu apod. bez ohledu jak je zákon na různých místech nazývá (výjimka, souhlas apod.). Následky některých rozhodnutí učiněných s ohledem především na časově podmíněné věcné znalosti orgánů státní ochrany přírody by mohly být s přihlédnutím k jisté míře nepředvídatelnosti interakcí v přírodě nežádoucí. Navíc nové poznatky biologických věd či ekologie umožní s odstupem času učinit rozhodnutí méně poškozující zájmy ochrany přírody a krajiny.“ Z citovaného textu je zřejmé, že tvůrci zákona si byli při formulování citovaného ustanovení vědomi rozdílů mezi obecnou procesní úpravou a úpravou vztahující se k rozhodnutím vydaným podle zákona o ochraně přírody a krajiny, která je odůvodněna specifikou chráněných zájmů, když účelem zákona je přispět k udržení a obnově přírodní rovnováhy v krajině, k ochraně rozmanitostí forem života, přírodních hodnot a krás, k šetrnému hospodaření s přírodními zdroji a vytvořit v souladu s právem Evropských společenství v České republice soustavu Natura 2000. Dle názoru soudu není v rozporu s ústavními předpisy zákonem stanovená možnost při změně podmínek, které se projevují ve stavu přírody a krajiny, změnit či zrušit kdykoliv dříve vydané rozhodnutí. Důvody, pro které lze takto činit, zákonem stanoveny jsou, nemůže se tedy jednat o libovůli orgánu ochrany přírody, který by díky tomuto institutu mohl kdykoliv změnit či zrušit dříve vydané rozhodnutí. Městský soud v Praze neshledal, že by v tomto případě měl postupovat podle čl. 95 odst. 2 Ústavy a věc předložit Ústavnímu soudu proto, že ustanovení § 84 odst. 1 písm. b) zákona o ochraně přírody a krajiny je v rozporu s ústavním pořádkem.

Dále se Městský soud v Praze zaměřil na tvrzení žalobců, že nebylo prokázáno, že existují důvody pro změnu (zrušení) předcházejících rozhodnutí Správy.

Jak bylo shora uvedeno, k takovému opatření může orgán ochrany přírody přistoupit, vyžadují-li to zájmy přírody a krajiny chráněné tímto zákonem, zejména vznikla-li nebo hrozí-li vážná ekologická újma. Ministerstvo životního prostředí uvedlo, že vycházelo z podkladů obdržných od Správy a že další informace mělo ze své vlastní činnosti. V odůvodnění prvostupňového rozhodnutí je uvedeno, že po dobu platnosti předcházejících rozhodnutí Správy došlo při naplňování povinností podle příslušných ustanovení zákona o lesích k několika závažným poškozením zájmů ochrany přírody a krajiny, k nedovolené změně zvláště chráněných částí přírody nebo tato změna hrozila. Dále jsou uvedeny konkrétní lokality a vyjmenovány konkrétní změny či hrozby těchto změn.

Vzhledem k tomu, že podle ustanovení § 84 odst. 1 písm. b) zákona o ochraně přírody a krajiny orgán ochrany přírody přistoupí ke změně (zrušení) dříve vydaného rozhodnutí, vyžadují-li to zájmy přírody a krajiny chráněné tímto zákonem, zejména vznikla-li nebo hrozí-li vážná ekologická újma, postačí dle názoru soudu, že v určitých lokalitách je již vznik ekologické újmy zjištěn a že vzhledem ke způsobu plnění povinností podle zákona o lesích lze předpokládat, že by stejné následky měla další činnost, pokud by nedošlo k takové změně, která by mohla ovlivnit způsob přijímání opatření podle zákona o lesích. Je třeba vycházet z toho, že vydání napadeného rozhodnutí bylo vyvoláno poznatky o tom, že v některých lokalitách v důsledku aplikace příslušných ustanovení zákona o lesích již ke změnám došlo. Závěr, že by obdobné změny nastaly v budoucnu při stejném způsobu činnosti, se jeví jako opodstatněný. Z tohoto důvodu má soud za to, že shora uvedená námitka nebyla uplatněna důvodně. Z obsahu rozhodnutí je zřejmé, z jakých podkladů správní orgán vycházel. Za této situace nelze mít za to, že ministerstvo využilo svého postavení a použitím mocenských prostředků ukončilo diskusi o způsobu hospodaření v předmětných lokalitách.

Pokud se jedná o námitku, že rozhodnutí bylo vydáno bez projednání a posouzení věci v Radě národního parku, k tomu je třeba uvést následující.

Podle § 20 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny k projednání a posouzení všech důležitých dokumentů ochrany a řízení národního parku a jeho ochranného pásma, zejména členění území národního parku do zón ochrany přírody, plánu péče, návštěvního řádu, způsobu péče o les a územních plánů, zřizuje orgán ochrany přírody národního parku radu národního parku (dále jen "rada") jako iniciativní a konzultační orgán pro záležitosti příslušného národního parku. Rada je orgánem zřízeným správou národního parku (§ 78 odst. 9 zákona o ochraně přírody a krajiny). V daném případě tedy žalovaný nebyl povinen připravované rozhodnutí předložit k projednání a posouzení Radě, neboť k tomu je povinna v případě důležitých dokumentů pouze Správa. Soud považuje za potřebné k této námitce dále zdůraznit, že žalobcům byl v rámci správního řízení dán prostor pro uplatnění námitek a vyjádření. Obce mohly uplatnit v plném rozsahu svá práva účastníků řízení. Skutečnost, že do rozhodnutí jejich návrhy a připomínky nebyly zahrnuty, že tedy nebylo rozhodnuto dle jejich představ, nezpůsobuje nezákonnost rozhodnutí, když z odůvodnění rozhodnutí je zřejmé, že se správní orgány obou stupňů těmto vyjádřeními zabývaly a že v napadeném rozhodnutí je na odvolací námitky reagováno.

Žalobci v žalobě dovozovali, že vydaným rozhodnutím byla fakticky rozšířena rozloha bezzásahových území a že to ve svém důsledku povede k podstatnému omezení nebo dokonce

k zastavení realizace nahodilých těžeb v porostech nacházejících se ve II. zóně NP Šumava, neboť je paušálně vyloučena aplikace § 33 odst. 1 zákona o lesích.

Podle § 33 odst. 1 zákona o lesích vlastník lesa je povinen přednostně provádět těžbu nahodilou tak, aby nedocházelo k vývinu, šíření a přemnožení škodlivých organismů. Výrokem IV. rozhodnutí se neuděluje souhlas k použití ustanovení § 33 odst. 1 zákona o lesích. Toto ustanovení je v zákoně zařazeno do hlavy páté, která pojednává o hospodaření v lesích. Z ustanovení § 22 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny vyplývá, že lesy v národním parku nelze zařazovat do kategorie lesů hospodářských; ustanovení o zásazích proti škůdcům a o případech mimořádných okolností a nepředvídaných škod lze použít jen se souhlasem a v rozsahu stanoveném orgánem ochrany přírody. Tímto orgánem ochrany přírody bylo podle § 79 odst. 3 písm.o) zákona o ochraně přírody a krajiny, ve znění platném v době vydání napadeného rozhodnutí Ministerstvo životního prostředí.

Podle § 90 odst. 4 zákona o ochraně přírody a krajiny, ve znění platném do 30.11.2009 zákon o ochraně přírody a krajiny a předpisy vydané k jeho provedení jsou zvláštními předpisy ve vztahu k předpisům o lesích, vodách, územním plánování a stavebním řádu, o ochraně nerostného bohatství, ochraně zemědělského půdního fondu, myslivosti a rybářství.

Ze shora citovaných ustanovení vyplývá, že Ministerstvo životního prostředí je orgánem ochrany přírody příslušným k udělení či neudělení souhlasu k provádění nahodilé těžby podle zákona o lesích v souvislosti se zásahy proti škůdcům a v případech mimořádných okolností a nepředvídaných škod. Toto oprávnění není nijak děleno z hlediska zón národního parku. Záleží tedy pouze na zhodnocení konkrétní situace v daném časovém úseku, zda lze přednostně bez jakýchkoli omezení provádět těžbu nahodilou tak, aby nedocházelo k narušení zájmů chráněných zákonem o ochraně přírody a krajiny. Ze stanovené speciality zákona o ochraně přírody a krajiny k zákonu o lesích pak je třeba dovodit přednost zájmů na zachování prostředí v národním parku před zájmy při obhospodařování lesů podle zákona o lesích. Dospělo-li ministerstvo po zhodnocení skutečností zjištěných v uvedených lokalitách a poznatků o následcích orkánů Kyrill k závěru, že nelze souhlasit s neomezeným plněním povinností podle § 33 a i § 32 zákona o lesích a souhlas tedy neudělilo neb jej vázalo na stanovené podmínky, nelze vydané rozhodnutí považovat za nezákonné z toho důvodu, že se změnila podmínky pro provádění těžby ve II. zóně národního parku. K přijetí takového opatření bylo ministerstvo oprávněno. Je třeba přihlídnout k tomu, že rozhodnutí, které je předmětem přezkoumání, reagovalo na stav zjištěný v době jeho vydání, a podle tohoto stavu pod body I. až III. výroku stanovilo podmínky v souvislosti s použitím ustanovení § 32 zákona o lesích. a pod bodem IV. vyslovilo nesouhlas k použití § 33 odst. 1 téhož zákona. Pokud se jedná o podmínky k provádění zásahů proti škůdcům, tyto byly stanoveny diferencovaně pro části území II. zóny NP Šumava s tím, že způsob uplatňování stanoví odborné stanovisko Správy, kterým budou zejména vyhodnoceny ve výroku uvedené skutečnosti, které jsou podstatné pro způsob provádění opatření. Ze stanovených podmínek lze dovodit, že se jedná o opatření, které má zajistit plnění účelu zákona o ochraně přírody a krajiny, aby nedocházelo k nežádoucím změnám v poměrech dané lokality. Obecně lze odborné stanovisko Správy charakterizovat jako odborné posouzení situace v daném čase a místě a z toho vyplývající závěr o způsobu uplatňování povinností vyplývajících z § 32 zákona o lesích a provádění asanační zásahy napadených stromů. Podle rozhodnutí musí být toto odborné stanovisko ke způsobu provedení asanačního zásahu vydáno do 5 dnů od data přijetí žádosti zpracované vedoucím příslušného územního pracoviště. Po uplynutí této lhůty požadované odborné stanovisko vydá přímo vedoucí územního pracoviště. Tímto je dle

názoru soudu dostatečně zajištěno, aby případné asanační zásahy mohly být provedeny včas. Zmiňovaná odborná stanoviska pak nejsou rozhodnutími, ale pouze odborným posouzením, které je Správa oprávněna činit podle § 78 odst. 7 zákona o ochraně přírody a krajiny. V tomto případě Správa vystupuje jako odborná organizací ochrany přírody Výroky I. a II. rozhodnutí jsou dostatečně určité, neboť je z nich zřejmé, které lokality se týkají a k čemu je souhlas podle § 22 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny dáván. Ze zmiňovaných odborných stanovisek Správy pouze vyplyne způsob provedení, který nelze paušálně stanovit, neboť je třeba reagovat na odlišné okolnosti konkrétních případů. Toto řešení nelze dle názoru soudu považovat za nezákonné.

Pokud je ve výroku I. v podmínkách mimo jiné uvedeno, že ustanovení § 32 odst. 6 zákona o lesích bude v případě potřeby uplatňováno v pásu 100 m od hranice pozemků určených k plnění funkcí lesa, ve vlastnictví soukromých osob tak, aby bylo maximálně sníženo riziko ohrožení jejich majetku hmyzími škůdci, aniž by bylo uvedeno, které subjekty spadají pod pojem „soukromá osoba“, neznamená to nepřekoumatelnost tohoto výroku rozhodnutí. Pod pojem „soukromá osoba“ ve spojení s vlastnictvím pozemků lze zařadit i obce, které pozemky určené k plnění funkcí lesa vlastní. Obce jako vlastníci mají stejné postavení jako fyzické či právnické osoby, tedy vlastníci předmětných pozemků.

K namítanému rozporu napadeného rozhodnutí s rozhodnutím Ministerstva životního prostředí ze dne 25.5.2005 č.j. 620/1654/04 je třeba uvést, že jednak toto rozhodnutí se týkalo vybraných I. zón NP Šumava a jednak že toto rozhodnutí není předmětem přezkumu v tomto řízení. Vzhledem k tomu, že se jedná o různé zóny ochrany přírody a i s ohledem k tomu, že rozhodnutí byla vydávána v různých časových obdobích, tedy za jiné situace, není dle názoru soudu možné dovolávat se ustanovení § 2 odst. 4 správního řádu, které mimo jiné stanoví, že správní orgán má dbát na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly.

Žalobci v žalobě namítali, že důsledkem napadeného rozhodnutí bude znemožnění ochrany lesů před působením škodlivých činitelů a tedy i vznik majetkových škod a dále omezení plnění některých funkcí lesa, aniž by k tomu bylo vydáno rozhodnutí podle § 16 zákona o lesích.

K těmto námitkám považuje soud za potřebné odkázat na již shora citované ustanovení § 90 odst. 4 zákona o ochraně přírody a krajiny, podle kterého zákon o ochraně přírody a krajiny a předpisy vydané k jeho provedení jsou zvláštními předpisy ve vztahu k předpisům o lesích. Jedná-li se o pozemky určené k plnění funkcí lesa, které se nacházejí v národním parku, nelze tyto lesy zařazovat do kategorie lesů hospodářských. Zákon o ochraně přírody a krajiny je zákonem speciálním ve vztahu k zákonu o lesích. Jestliže stanoví, že opatření k ochraně lesa (zásahy proti škůdcům, případy mimořádných okolností a nepředvídaných škod) mají být prováděna se souhlasem a v rozsahu stanoveném orgánem ochrany přírody, znamená to, že zájem na ochraně přírody má při rozhodování o souhlasu významnější roli než hledisko vztahující se k hospodaření v lese. Omezení plnění některých funkcí lesa, pokud je to důsledek rozhodnutí orgánu ochrany přírody podle § 22 odst. 1 zákona o ochrany přírody a krajiny neznamená, že musí být vydána i rozhodnutí podle § 16 zákona o lesích.

Ve výroku VI. prvostupňový správní orgán rozhodl, že podle § 85 odst.2 písm. a) správního řádu se vylučuje odkladný účinek rozkladu. Podle tohoto ustanovení správní orgán může odkladný účinek odvolání vyloučit, jestliže to naléhavě vyžaduje veřejný zájem. K této otázce prvostručný správní orgán v odůvodnění rozhodnutí uvedl, že veřejným zájmem je

zájem ochrany přírody a krajiny i obecně zájem na ochraně majetku. V době, kdy je nezbytné aktivně a rychle přijímat opatření v souvislosti s řešením situace v národním parku, vzniklé po působení orkánu Kyrill, je zásadní umožnit včas realizaci takových opatření, která nepoškodí zájmy ochrany přírody a budou v souladu i s požadavky ochrany evropsky významných lokalit a ptačí oblasti. Žalobci v žalobě namítli, že správní orgán nedostatečně tento výrok odůvodnil, že uvedené skutečnosti se nevztahují k naéhavosti veřejného zájmu na vyloučení odkladného účinku rozkladu. S touto námitkou se soud neztotožnil. Z uvedeného ustanovení je patrné, že správní orgán vyloučil odkladný účinek proto, aby do nabytí právní moci rozhodnutí o způsobu provádění zásahů v lesích v II. zóně ochrany přírody NP Šumava již nedocházelo k zásahům podle předcházejících rozhodnutí, neboť měl za to, že tyto zásahy vedou k narušení zájmů ochrany přírody a krajiny. Odůvodnil, že situace vyžaduje, aby byla ihned prováděna opatření stanovená vydaným rozhodnutím. Výrok o vyloučení odkladného účinku je dle názoru soudu odůvodněn dostatečně.

Ze všech shora uvedených důvodů dospěl soud k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně, a proto ji podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., když žalobci ve věci úspěch neměli a žalovanému náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno.

O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 30.prosince 2011

JUDr. Karla Cháberová, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Marcela Brabcová

